

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoKR/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118202861
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:5118202861.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a Mgr. Radoslavy Strhárskej, v právnej veci žalobcu BPT LEASING, a.s., so sídlom Drieňová 34, 821 02 Bratislava, IČO: 31 357 814, právne zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, so sídlom Rožňavská 2, 821 01 Bratislava, IČO: 30 865 077, proti žalovanej X. Q., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom M. XXX/XXX, XXX XX H., právne zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Eckmann, s. r. o., so sídlom Mierové námestie 14, 911 01 Trenčín, IČO: 47 241 110, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 2Odi/1/2018-85 zo dňa 8. júla 2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina, č. k. 2Odi/1/2018-96 zo dňa 26. augusta 2020 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina, č. k. 2Odi/1/2018-85 zo dňa 8. júla 2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina, č. k. 2Odi/1/2018-96 zo dňa 26. augusta 2020 potvrdzuje.

II. Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania, o ktorých výške súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovanej, ako dlžníčky, na majetok ktorej bol uznesením Okresného súdu Žilina, sp. zn. 8OdK/120/2017 zo dňa 07. 11. 2017 vyhlásený konkurz a zároveň bolo rozhodnuté o oddĺžení dlžníčky. Žalobca si v konkurze dlžníčky prihlásil pohľadávku v celkovej výške 11.918,06 Eur, pohľadávka ktorá mu bola voči žalovanej priznaná rozsudkom Okresného súdu Žilina, č. k. 38Cb/4/2015-146 zo dňa 19. 01. 2017 vo výške istiny 6.339,25 Eur s príslušenstvom. Prihlásená pohľadávka nebola v konkurznom konaní popretá a považuje sa za zistenú. Dňa 04. 01. 2018 správkyňa konkurznej podstaty oznámila skončenie konkurzu podľa § 167v ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“) z dôvodu, že dlžníčka nie je vlastníkom žiadneho majetku. Následne upovedomením o začatí exekúcie, sp. zn. EX 455/2017 zo dňa 05. 01. 2018 súdny exekútor JUDr. Marián Janec upovedomil žalobcu o začatí exekúcie voči žalobcovi, ako povinnému pre vymożenie pohľadávky žalovanej vo výške 929,34 Eur, vyplývajúcej z uznesenia Okresného súdu Bratislava V, č. k. 1CbZm/426/2014-86 zo dňa 23. 02. 2016, ktoré sa stalo právoplatným 14. 11. 2016 a vykonateľným 17. 11. 2016. Na základe uvedeného upovedomenia o začatí exekúcie žalobca predmetnú pohľadávku uhradil. Ďalším uznesením Okresného súdu Bratislava V, č. k. 1CbZm/426/2014-117 zo dňa 17. 01. 2017 bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanej sumu 135,55 Eur, (ktorú pohľadávku žalobca žalovanej uhradil až v priebehu tohto konania). Žalobca ďalej uviedol, že z oznámenia správkyne o

zrušení konkurzu vyplýva, že správkyňa o týchto pohľadávkach nemala vedomosť, keďže skonštatovala úplnú bezmajetnosť dlžníčky. Žalobca považoval konanie dlžníčky za prejav nepoctivého zámeru v zmysle ustanovenia § 166g ods. 2 písm. a) a c) ZKR, nakoľko žalovaná v postavení dlžníčky predmetné pohľadávky neuviedla ani v návrhu na vyhlásenie konkurzu, ani na výzvu správkyne po vyhlásení konkurzu, pričom o týchto mala nepochybne vedomosť.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaná uplatnený nárok žalobcu neuznáva a považuje ho za nedôvodný. V rámci svojej procesnej obrany uviedla, že v čase vyhlásenia konkurzu nebola veriteľkou žiadnych pohľadávok voči žalobcovi, ako to žalobca nesprávne vo svojej žalobe tvrdí, nakoľko dňa 01. 08. 2017 uzatvorila, ako postupca s JUDr. W. L., ako postupníkom dve zmluvy o postúpení pohľadávok a pohľadávky v celom rozsahu postúpila postupníkovi. Je zrejmé, že v návrhu na vyhlásenie konkurzu, ani v konkurze samotnom nezamĺčala žiadne pohľadávky, ktoré by boli jej majetkom, preto nemohla mať nepoctivý zámer v zmysle ustanovenia § 166g ZKR a dôvod na zrušenie oddĺženia nie je daný. Žalovaná využila len svoje zákonné právo tieto pohľadávky postúpiť na tretiu osobu, nepostúpila ich ani za odplatu výrazne nízku alebo dokonca bezodplatne, ale postúpila ich za sumu rovnajúcu sa výške pohľadávok.

4. Žalobca v priebehu konania následne uviedol, že o zmluvách o postúpení pohľadávok nemal vedomosť, pričom obe zmluvy sú datované 01. 08. 2017. O týchto sa dozvedel, až keď mu boli zaslané zo strany súdu, ako súčasť vyjadrenia žalovanej v tomto súdnom konaní. Podľa jeho názoru ide o zmluvy nedôveryhodné, dodatočne uzatvorené. Podľa právneho zástupcu žalobcu sú tieto zmluvy fingované a ak nie, tak potvrdzujú správanie sa dlžníčky pred podaním návrhu na konkurz, teda potvrdzujú jej snahu zbaviť sa uzavretím týchto zmlúv svojho majetku, ktorý by bol postihnutelný konkurzom. Zároveň právny zástupca žalobcu uviedol, že z obsahu zmlúv o postúpení pohľadávok vyplýva, že postupca mal oznámiť postúpenie pohľadávok dlžníkovi, v tomto prípade teda žalobcovi, takáto povinnosť vyplýva aj zo zákona, avšak toto sa nikdy fakticky nestalo.

5. Súd prvej inštancie ustálil, že žalobca, ako veriteľ pochybnosť o poctivom zámere žalovanej, ako dlžníčky založil na tom, že žalovaná neuviedla v návrhu na oddĺženie konkurzom majetok nie nepatrnej hodnoty, mala snahu poškodiť svojho veriteľa, čím naplnila dikciu zákonného ustanovenia § 166g ods. 2 písm. a), c) a h) ZKR. Žalobca tvrdil, že žalovaná svojím správaním naplnila znaky nepoctivého zámeru, t. j. zámer zbaviť sa dlhov a zachovať si majetok, a to na úkor žalobcu, od ktorého ako dlžníčka prostredníctvom svojho advokáta získala finančný prospech. Snažila sa predísť započítaniu pohľadávky s pohľadávkou žalobcu, odplatne postúpila svoje nároky titulom trov konania svojmu právnenému zástupcovi za odplatu vo výške ich nominálnej hodnoty. Žalovaná sa tak zbavila pohľadávok, čím poškodila žalobcu. Namiesto toho, aby vykonala úkon započítania, rozhodla sa vymáhať protipohľadávku od žalobcu ako veriteľa, konala tak zlomyseľne so zámerom ekonomicky poškodiť žalobcu a postúpením pohľadávky získala finančné prostriedky pre svoju potrebu.

6. Súd prvej inštancie po zistení splnenia procesných podmienok v zmysle § 166f ods. 1 ZKR a § 20 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) skúmal, či v danom prípade boli naplnené znaky konania dlžníka s nepoctivým zámerom. Z pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 8OdK/120/2017, ako aj z pripojeného spisu Centra právnej pomoci vo veci oddĺženia žalovanej okresný súd zistil, že žalovaná podala prostredníctvom Centra právnej pomoci dňa 23. 10. 2017 návrh na vyhlásenie konkurzu. V zozname majetku väčšej hodnoty, ktorý dlžník vlastnil v posledných rokoch, žalovaná neuviedla žiadny majetok. V pripojenom spise Centra právnej pomoci sp. zn. KaZA-29341/2018 sa na strane č. 6 - 7 spisu nachádza zoznam majetku dlžníka, kde žalovaná neuviedla pri žiadnej položke žiadny majetok.

7. Na zistený skutkový stav okresný súd aplikoval ustanovenia § 166e ods. 1, § 166f ods. 1, § 166g ods. 1 až 4 ZKR, v spojení s § 48a vyhl. č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom za použitia § 132 CSP konštatoval, že žalobca v žalobe neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by odôvodňovali nepoctivý zámer žalovanej podľa osobitných skutkových podstát nepoctivého zámeru v zmysle ustanovenia § 166g ods. 2 písm. a), c), h) ZKR.

8. Okresný súd vyhodnotil, že žalobca neuviedol, aká bola výška záväzkov žalovanej voči svojim veriteľom, preto nebolo možné súdom posúdiť, či príjem žalovanej postačoval na úhradu záväzkov

žalovanej voči svojim iným veriteľom. K výške príjmu a výške pohľadávok všetkých veriteľov žalobca neuviedol žiadne skutočnosti. Taktiež zo žiadnych skutkových tvrdení žalobcu nemožno vyvodiť záver, že žalovaná mala snahu poškodiť svojho veriteľa, teda žalobcu. Uvádzaný dôvod nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR žalobca súdu nepreukázal.

9. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaná v návrhu neuviedla majetok nie nepatrnej hodnoty (§ 166g ods. 2 písm. a/ ZKR), okresný súd v rozhodnutí uviedol, že v prípade, ak mal žalobca na mysli majetok spočívajúci v pohľadávkach, ktoré boli predmetom iných súdnych konaní medzi žalobcom a žalovanou (teda pohľadávka uvedená v žalobe na zrušenie oddĺženia vo výške 929,34 Eur a vo výške 135,55 Eur), hodnota týchto pohľadávok nepredstavuje hodnotu majetku väčšej hodnoty v zmysle § 48a vyhl. č. 665/2005 Z. z., podľa ktorého majetkom väčšej hodnoty sa rozumie majetok, ktorého súpisová hodnota presahuje 2000,- Eur, pričom na majetok nepatrnej hodnoty sa v zmysle § 166g ods. 2 písm. a) ZKR pri skúmaní poctivého zámeru dlžníka neprihliada.

10. Rovnako okresný súd nemal zo strany žalobcu žiadnym spôsobom preukázanú a konkretizovanú skutočnosť, že žalovaná uviedla v návrhu nepravdivú dôležitú informáciu (§ 166g ods. 2 písm. c/ ZKR). Súd prvej inštancie vyhodnotil, že ak žalobca považoval za dôležitú informáciu neuvedenie majetku nie nepatrnej hodnoty, tak neuvedenie časti svojho majetku je vymedzené v § 166g ods. 2 písm. a) ZKR ako osobitná skutková podstata. Preto pokiaľ chcel žalobca odôvodňovať nepoctivý zámer zákonným ustanovením § 166g ods. 2 písm. c) ZKR, muselo by sa jednať o inú dôležitú nepravdivú informáciu, než je existencia majetku nie nepatrnej hodnoty, keďže táto informácia je samostatnou skutkovou podstatou nepoctivého zámeru.

11. Okresný súd nepovažoval za preukázané ani tvrdenia žalobcu, ktorý sa vyjadril k zmluvám o postúpení pohľadávok zo dňa 01. 08. 2017 uzavretým medzi žalovanou a JUDr. F., a to v tom smere, že ide o zmluvy nedôveryhodné, dodatočne uzavreté až po podaní návrhu na exekúciu a návrhu na vyhlásenie konkurzu, a teda ide o zmluvy fingované a potvrdzujúce snahu žalovanej zbaviť sa ich uzavretím majetku, ktorý by bol postihnutý konkurzom. Podľa záverov okresného súdu uvedené skutočnosti ostali len v rovine tvrdenia žalobcu. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná uzavretie zmlúv o postúpení pohľadávok po začatí exekučného konania nerozporovala a nikdy neuvádzala opak. Žalovaná len využila svoje zákonné právo postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, čo však nepreukazuje jej nepoctivý zámer. Podľa záverov okresného súdu žalobca založil preukázanie nepoctivého zámeru žalovanej iba na jej konaní, ktoré vyplývalo z prebiehajúcich súdnych konaní medzi žalobcom a žalovanou, v ktorých bol žalobca neúspešný. Žalobcom tvrdenu skutočnosť o použití získaných finančných prostriedkov žalovanou pre svoju potrebu, však žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal a ostala iba v rovine tvrdenia. Okresný súd bol toho názoru, že ani obrana žalovanej spočívajúca v tvrdení, že sa chcela vyhnúť započítaniu pohľadávok a ani samotné postúpenie pohľadávok (hodnota pohľadávok nepresahovala 2000,- Eur) nezakladá nepoctivý zámer žalovanej tak, ako to prezentoval a tvrdil žalobca a v tejto časti žalobca rovnako nepreukázal nepoctivý zámer žalovanej.

12. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne skutočností uvedených v žalobe a dostatočným spôsobom nepreukázal existenciu zákonných dôvodov na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, keď okresný súd nemal preukázané nepoctivé konanie žalovanej, ani úmysel žalovanej poškodiť veriteľov.

13. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktorým navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zruší oddĺženie žalovanej.

15. Žalobca v odvolaní nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pohľadávka žalovanej bola nepatrnej hodnoty, nakoľko nebola hodnoty väčšej. Podľa žalobcu Zákon o konkurze a reštrukturalizácii nevyklučuje z konkurzu majetok, ktorý nedosahuje väčšiu hodnotu. V danom prípade pritom išlo o vysoko likvidnú pohľadávku, čo ukázal aj priebeh exekučného konania vedeného žalovanou proti žalobcovi. Prejavom poctivého zámeru by bolo, ak by žalovaná túto pohľadávku správcovi riadne oznámila, aby táto mohla byť použitá na uspokojenie jej veriteľov. Žalobca v odvolaní zopakoval svoj právny názor, prezentovaný aj v konaní pred súdom prvej

inštancie, že ustanovenie § 166g ods. 2 ZKR neobsahuje taxatívny výpočet, ale demonštratívny výpočet prejavov nepoctivého zámeru dlžníka. Správanie dlžníka je potrebné posudzovať so zameraním sa na zmysel a účel právnej úpravy. Oddĺženie je proces zo svojej podstaty poškodzujúci veriteľa a zbavujúci ho majetku, čím je priamo dotknuté jeho ústavné právo na majetok. Pri zásahu do ústavných práv musí byť dodržaná zásada primeranosti a proporcionality. Preto oddĺženie nesmie prinášať neprímeranú výhodu dlžníkovi, ktorý je povinný konať tak, aby v rámci svojich možností uspokojil svojich veriteľov. V prípade oddĺženia žalovanej však táto zásada dodržaná nebola. Žalovaná sama v rámci svojej obrany uviedla, že zámerom bolo zabrániť započítaniu pohľadávok žalobcu tým, že svoju pohľadávku postúpi na svojho právneho zástupcu. Žalovaná tak úplne explicitne vyjadrila svoj zámer poškodiť žalobcu, ktorý následne musel túto pohľadávku na základe vedenej exekúcie uhradiť, ale jeho protipohľadávka nebola v dôsledku oddĺženia uspokojená vôbec. Žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie mu vytkol nepreukázanie skutkového tvrdenia, že žalovaná nepoužila výnos z vymoženia pohľadávky na uspokojenie svojich veriteľov. V tejto súvislosti žalobca namietal, že nemá povinnosť dokazovať negatívnu skutočnosť, keďže to nie je ani možné. Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom použitia výťažku pohľadávky má žalovaná. Žalovaná neuspokojila jeho pohľadávku, a to ani len čiastočne a z konkurzného spisu je zrejmé, že k takému uspokojeniu nedošlo ani vo vzťahu k ostatným veriteľom, pričom žalovaná nepreukázala, ani iný akceptovateľný účel použitia získaných finančných prostriedkov.

16. Žalovaná sa vyjadrila k odvolaniu žalobcu podaním doručeným okresnému súdu dňa 16. 10. 2020, v ktorom uviedla, že považuje odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za správny a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje. Žalovaná dôrazne odmietla tvrdenie, že by mala kedykoľvek úmysel poškodiť žalobcu, resp. akéhokoľvek iného veriteľa. Pohľadávky voči žalobcovi postúpila za odplatu rovnajúcu sa ich nominálnej hodnote, preto na jej strane v žiadnom prípade nedošlo k zmenšeniu jej majetku, ale len k zmene jeho podoby. Už táto skutočnosť sama o sebe vylučuje údajný nepoctivý zámer žalovanej pri nakladaní s majetkom. Nikdy pred ani po podaní návrhu na oddĺženie nekonala s nepoctivým zámerom. Žalovaná zdôraznila, že všetky svoje dlhy, ktoré musela riešiť vyhlásením osobného bankrotu vznikli v súvislosti s podnikateľskou činnosťou jej otca, pričom do rôznych právnych vzťahov vstupovala neuvážene na základe jeho žiadosti a pokynov. Rovnako tomu bolo aj pri právnom vzťahu so žalobcom, vyplývajúcom z ručiteľskej dohody. Žalobca je podnikateľským subjektom s dlhoročnými skúsenosťami, preto musí znášať aj podnikateľské riziko. Bolo jeho slobodným rozhodnutím, že akceptoval zabezpečenie svojej pohľadávky ručením zo strany žalovanej. Žalovaná vo svojom vyjadrení uviedla, že jej majetková situácia neumožňovala úhradu pohľadávky žalobcu pred podaním návrhu na oddĺženie a ani teraz, pretože nevlastní žiadne nehnuteľnosti a okrem vecí každodennej potreby nevlastní ani hnuťelný majetok. Nemá žiadne úspory, je na rodičovskej dovolenke, pričom sa sama stará o dve maloleté deti. Žalovaná považuje vedenie tohto konania zo strany žalobcu za zbytočné a nehospodárne. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17. Súd prvej inštancie doručil žalobcovi dňa 23. 10. 2020 písomné vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobcu a vyzval žalobcu, aby sa v lehote 10 dní od doručenia vyjadrenia k uvedenému podaniu vyjadril. Žalobca sa k podaniu žalovanej nevyjadril.

18. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 CSP prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

22. V preskúmvanej veci odvolací súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo doplneniu dokazovania vykonaného pred okresným súdom. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

23. Iba na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, ktorý správne vyhodnotil, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne skutočností uvedených v žalobe a dostatočným spôsobom nepreukázal existenciu zákonných dôvodov na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, keď nepreukázal nepoctivé konanie žalovanej, ani úmysel žalovanej poškodiť veriteľov, odvolací súd uvádza, že zámerom zákonodarcu úpravou oddĺženia fyzických osôb konkurzom vo štvrtej časti ZKR bolo riešenie sociálno - ekonomického problému dlžníkov, ktorí majú málo majetku a aj nízke príjmy a hodnota ich záväzkov spravidla významne presahuje hodnotu ich majetku. Veritelia takýchto dlžníkov vymáhajú svoje pohľadávky v exekučných konaniach, ktoré sú vedené neefektívne a dlhodobo s minimálnou alebo žiadnou možnosťou vymoženia pohľadávok. Takéto osoby sú na účely oddĺženia konkurzom považované za platobne neschopné. Platobnú neschopnosť konkurzný súd neskúma pri vyhlásení konkurzu a rozhodnutí o oddĺžení takýchto fyzických osôb, ale zákonodarca dal všetkým veriteľom dlžníka, ktorí boli dotknutí oddĺžením dlžníka, možnosť domáhať sa v samostatnom sporovom konaní zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka.

24. Odvolací súd však zastáva názor, že v súdnom spore, ktorého predmetom je zrušenie oddĺženia dlžníka pre nepoctivý zámer, dôkazné bremeno o nepoctivom zámere dlžníka nesie žalobca. Predkladanie dôkazov a unesenie dôkazného bremena je v sporovom konaní úlohou a zodpovednosťou strán. Preto aj v tomto konaní rovnako, ako v každom civilnom sporovom konaní, platí v rámci dokazovania zásada, že každá strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia.

25. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že žalobca sa domáhal zrušenia oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer. Uviedol, že žalovaná bola oddĺžená v konkurznom konaní vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 8OdK/120/2017, pričom žalovaná úmyselne zatajila svoje pohľadávky voči žalobcovi vo výške 929,34 Eur a 135,55 Eur, keď tieto neuviedla ani v návrhu na vyhlásenie konkurzu, ani na výzvu správkyne po vyhlásení konkurzu. Uvedené tvrdenie žalobcu bolo v konaní pred súdom prvej inštancie vyvrátené žalovanou, ktorá predloženými Zmluvami o postúpení pohľadávok zo dňa 01.08.2017 súdu preukázala, že v čase spisovania žiadosti o poskytnutie právnej pomoci v konaní o oddĺžení a jej príloh, ako aj následne v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, tieto pohľadávky nevlastnila, pretože okamihom nadobudnutia účinnosti predložených zmlúv žalovaná stratila vo vzťahu k postúpeným pohľadávkam postavenie veriteľa.

26. Odvolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že samotné postúpenie pohľadávok žalovanou tretej osobe nezakladá nepoctivý zámer žalovanej. V tomto kontexte je potrebné uviesť, že v konaní nebolo vyvrátené tvrdenie žalovanej, že predmetné pohľadávky postúpila odplatne, pričom dohodnutá odplata zodpovedala ich nominálnej hodnote. Postúpením pohľadávok teda nedošlo k zmenšeniu majetku žalovanej. Neobstojí preto argumentácia žalobcu, že žalovaná sa vedome zbavila svojho majetku, pričom konala s úmyslom poškodiť veriteľa tak, aby veriteľ nemohol pristúpiť k započítaniu ich vzájomných pohľadávok.

27. Odvolací súd konštatuje, že je potrebné prisvedčiť žalobcovi v tom smere, že Zákon o konkurze a reštrukturalizácii nevyklučuje z konkurzu majetok, ktorý nedosahuje väčšiu hodnotu a v tomto kontexte preto aj nárok žalovanej na dohodnutú odplatu, či priamo získanie finančných prostriedkov za postúpenie predmetných pohľadávok, predstavuje majetkovú hodnotu použiteľnú pri uspokojení veriteľov dlžníka v konkurze. Zároveň je však potrebné uviesť, že zákon č. 377/2016 Z. z., ktorým bol zavedený inštitút osobného bankrotu, ako aj možnosť domáhať sa zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer, v dôvodovej správe usmerňuje súdy, aby posudzovali každú vec od prípadu k prípadu, a to s ohľadom na osobu dlžníka a jeho životné pomery. Pri hodnotení poctivosti zámeru dlžníčky je preto potrebné zohľadniť všetky okolnosti, spočívajúce v majetkových aj osobných pomeroch dlžníka a v tomto konkrétnom

prípade aj samotnú výšku odplaty, ktorú žalovaná za predmetné pohľadávky získala. V konaní nebolo sporné, že žalovaná za postúpenie svojich pohľadávok voči žalobcovi dohodla odplatu vo výške 1.022,46 Eur a 135,55 Eur, skutočnosť ktorá vyplýva aj z predložených zmlúv o postúpení pohľadávok, uzavretých dňa 01.08.2017. Okresný súd preto správne vyhodnotil, že v tomto prípade ide len o majetok nepatrnej hodnoty, ktorý nepresahuje sumu 2.000,- Eur. Vzhľadom na to, že v konaní o zrušenie oddĺženia sa v zmysle § 166g ods. 2 písm. a) ZKR na majetok nepatrnej hodnoty, nepriznaný dlžníkom v zozname majetku ani na dopyt správcu, „ex lege“ neprihliada, okresný súd postupoval správne, keď v súlade s uvedeným zákonným ustanovením, vyhodnotil argumentáciu žalobcu o nepoctivom zámere žalovanej za nedôvodnú.

28. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že odvolací súd sa nestotožňuje s názorom odvolateľa, že nebolo jeho povinnosťou preukázať nepoužitie výnosu z vymoženia pohľadávky žalovanou na uspokojenie svojich veriteľov. Pokiaľ mal žalobca na mysli výnos získaný úhradou pohľadávky žalobcu v exekučnom konaní a dobrovoľnú úhradu druhej pohľadávky vo výške 135,55 Eur, potom uvedené prostriedky boli nesporne vyplatené na účet postupníka, nie na účet žalovanej. Ak však žalobca poukazoval na prostriedky získané ako odplatu za postúpenie pohľadávky, tu odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na nepatrnú výšku dohodnutej odplaty, osobné pomery dlžníčky a časový odstup od podpísania zmluvy a prijatia finančných prostriedkov dňa 01. 08. 2017 do podania návrhu na vyhlásenie konkurzu dňa 23.10.2017, nebolo zrejmé, či žalovaná v čase podania návrhu uvedenými finančnými prostriedkami naďalej disponovala, resp. či tieto použila na uspokojenie iných životne nevyhnutných potrieb. Každopádne, to bol predovšetkým žalobca, kto tvrdil, že žalovaná peňažné prostriedky použila na iný účel, ako uspokojenie svojich veriteľov a v zmysle už vyššie uvedenej zásady, ktorou je ovládané civilné sporové konanie, bolo povinnosťou žalobcu svoje tvrdenie preukázať, práve tak, ako bolo povinnosťou žalobcu preukázať nepoctivý zámer žalovanej.

29. Žalobca v konaní pred okresným súdom nepreukázal ani skutočnosť, že by žalovaná v priebehu konkurzného konania neposkytla súčinnosť správcovi, ani že by informácie o existujúcom majetku neuviedla ani na dopyt správcu, resp. že by správca žalovanú dopytoval ohľadne doplnenia informácií o majetkových pomeroch žalovanej.

30. Odvolací súd po preskúmaní veci zhodne so záverom okresného súdu konštatuje, že žalobca, na ktorom spočíva dôkazné bremeno nepreukázal, že správanie žalovanej bolo pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu, resp. po podaní návrhu úmyselné v tom, že žalovaná zámerné zatajila existenciu pohľadávok, ktoré vlastnila v čase podania návrhu na vyhlásenie osobného bankrotu na súde, resp. iným spôsobom úmyselne poškodila veriteľa.

31. Na základe uvedeného má odvolací súd za preukázané, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní nie sú dôvodné, tieto boli vyvrátené v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré skutočnosti sú v napadnutom rozsudku podrobne uvedené a zdôvodnené.

32. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne aplikoval platnú právnu úpravu, vysporiadal sa so všetkými aspektami zo zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil. Odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočné, logické, presvedčivé a právne správne, obsahuje odpovede na všetky relevantné otázky v konaní vznesené a dokazovanie bolo vykonané plne v súlade s procesnými zásadami, formulovanými v CSP.

33. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, ako vecne správny potvrdil.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaná, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

35. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).